

Catherine Cookson

Dagen van liefde

ISBN 978-90-225-6654-1

ISBN 978-94-6023-670-9 (e-boek)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *The Bondage of Love*

Oorspronkelijke uitgever: Bantam Press, a division of Transworld Publishers Ltd.

Vertaling: Mieke Vastbinder

Omslagontwerp: Johannes Wiebel, punchdesign, Munich, using images from shutterstock.com

Zetwerk: Mat-Zet bv, Soest

© 1997 Catherine Cookson

© 2013 Voor de Nederlandse taal Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Norreen, die de afgelopen zestien jaar mijn huis helder heeft gehouden en veel donkere dagen voor mij heeft verlicht met haar vreugde. Ik dank je daar oprecht voor.

Voorwoord

Het was tussen Katie Bailey en Sammy Love begonnen op de dag dat Sammy's vader Davey werd begraven. Dat was het moment waarop Sammy, om Katie te troosten, haar vertelde dat zijn vader hem had gevraagd met haar te gaan praten.

Nadat hij zachtjes in zijn kamer had zitten huilen, ging Sammy naar Katie's kamer en zei dus tegen haar, dat zijn vader hem de opdracht had gegeven om met haar te gaan praten omdat ze eenzaam was. Vreemd genoeg was Katie hem dankbaar, want hoewel ze geen bittere vijanden waren, hadden ze de afgelopen jaren tegenover elkaar gestaan, sinds Katie's broertje Willie bevriend was geraakt met Sammy Love, een grofgebekt, vloekend, brutaal schoffie van negen. Die vriendschap had tweespalt in de familie gezaaid en Willies moeder Fiona hevig verontrust.

Fiona kwam van een nette familie en wilde natuurlijk niet dat een van haar kinderen omging met kinderen als Sammy Love, een deugniet uit Bog's End, wiens vader in de gevangenis in Durham had gezeten. Maar deze slimme jongen had bewezen wat hij waard was toen hij Bill Bailey's leven had gered, en was daarna in de familiekring opgenomen zoals dat met zijn vader in zekere zin ook was gebeurd.

Davey Love, een zwaargebouwde, schijnbaar stuntelige Ier, die iedereen aan het lachen maakte zodra hij zijn mond opendeed, werd binnen korte tijd zo geliefd binnen de familie dat hij bij hen in huis mocht wonen om er zijn laatste dagen door te brengen. Tijdens die dagen had iedereen in huis zich beter gevoeld door zijn

aanwezigheid; van de kleine Angela, het dochttertje van Bill en Fiona, die het syndroom van Down had, tot Mamie, hun geadopteerde dochter, die nu negen was, Willie van twaalf, Katie van veertien en Mark van zestien, en mevrouw Vidler, Fiona's moeder, die tot kort daarvoor de gezworen vijand van Bill was geweest toen ze na een ingrijpende gebeurtenis als een blad aan de boom was omgedraaid; en ten slotte Bert en Nell Ormesby. Nell had enkele jaren eerder een persoonlijke tragedie doorgemaakt en was hulp en metgezel van Fiona geworden. Bert was een van Bills werknemers. Dat waren de leden van de hechte familie, en ieders leven werd beïnvloed door de zware, onhandige, grofgebekte maar wijze Ier.

Op die bewuste dag had Katie zeker behoefte aan troost omdat ze bijna was uitgestoten, in elk geval door haar stiefvader Bill, omdat zij er de oorzaak van was geweest dat de hechte vriendschap was verbroken tussen hem en Rupert Medrith, familie van Sir Charles Kingdom, de man die Bill had geholpen zijn huidige positie in de bouwwereld te bereiken.

Katie was op dat moment nog maar dertien geweest toen ze in een verschrikkelijke vlaag van jaloezie Rupert, voor wie ze een genoeg volwassen liefde koesterde, naakt in bed had aangetroffen met zijn vriendin in haar huisje naast het erf waar Bills huis stond. Ze had daarop de vriendin bijna de hersens ingeslagen met een zware, houten kom. De kom had het oog van de jonge vrouw net gemist. Ze had ook haar sporen op Rupert nagelaten, want die had haar uiteindelijk aan haar haren naar buiten gesleept en haar op de asberg gegooit.

Vanaf die dag had Rupert uiteraard alle banden met het huis verbroken. Maar omdat hij manager was van een garagebedrijf van Bill, bleven de twee mannen elkaar zien.

Bill kon Katie niet vergeven wat ze had gedaan. Hij had Ruperts vriendschap gewaardeerd, want die was begonnen bij Sir Charles en Lady Kingdom en was in een bepaald opzicht sterker geworden sinds de dood van Sir Charles.

Maar op de dag dat Davey Love werd begraven, had Rupert in de menigte buiten de kerk Fiona voor het eerst weer aangesproken, en

omdat Katie naast haar stond had hij na enige aarzeling gezegd: 'Hallo, Katie.'

Ze had hem aangestaard en alleen maar 'Hallo' teruggezegd. Op dat moment had ze zich afgevraagd waarom ze al die tijd zo dom had gedaan. Wat was dat gevoel geweest dat haar bijna gek had gemaakt van jaloezie? Wat had haar bezeten? Behalve van Rupert had ze ook van Bill gehouden, dus toen die haar bleef negeren had ze zich diep ellendig gevoeld en had ze alleen nog maar met eenlettergrepige woorden gesproken.

Toen ze die dag echter terugkwamen van de begrafenis, stond Bill in de hal van zijn prachtige huis waar hij terecht zo trots op was. En hij had haar aangekeken, het stiefkind van wie hij het meest hield, en zij had hem aangekeken en toen uit de grond van haar hart gehuild: 'O, pap! O, pap! Het spijt me. Het spijt me.' Hij had haar omhelsd. Terwijl Fiona en de rest van de familie toekeken, was iedereen warm geworden van opluchting. Het leven zou weer normaal worden.

Toen Katie naar boven was gerend om een eind te maken aan haar huilbui, had Sammy Love op haar deur geklopt, en ze had hem met andere ogen bekeken. Hij was twee jaar jonger dan zij, maar hij had altijd veel ouder geleken. Hij was niet zo groot als zij, en hij was erg dun. Tanig, noemde haar vader hem. Dat was nog een reden waarom ze hem niet mocht en waarom ze hem te pas en te onpas aanvloog, omdat haar vader gek op hem leek te zijn. Ze wist ook dat hij hem niet alleen als lid van de familie beschouwde, nu hij bij hen zou blijven wonen, maar hij had hem altijd een bijzondere jongen gevonden, al vloekte hij en gebruikte hij schuttingtaal.

En dan had je Willie. Willie had zich al die jaren als een zeepok aan Sammy vastgezogen. Zonder Sammy deed hij niets. Ze herinnerde zich dat er eens ruzie was geweest vanwege Willie's vastberadenheid om vrienden te zijn met die jongen. Wat had hij toch waardoor mensen vrienden met hem wilden zijn? Misschien was het dezelfde eigenschap die zijn vader had gehad, maar dan veel sterker. Je kon niet zeggen dat hij knap was. Zijn ogen waren haar nooit opgevallen, behalve wanneer ze een schuttingtaalwedstrijd

deden. Dan leken het net twee zwarte knikkers. Voor een jongen had hij grote ogen en best lange wimpers, maar zijn neus was groot, net als zijn mond. Hij had een grof gezicht waar zijn kin soms uit leek te steken.

Toen hij haar hand had gepakt, had ze een merkwaardig gevoel gekregen. Het was alsof zij jonger was dan hij: alsof hij veertien was, bijna vijftien, en zij twaalf, bijna dertien.

Op die dag wist ze dat ze meneer Love zou missen. Met hem had ze kunnen praten en ze had ontdekt dat hij niet zo dom was geweest als iedereen dacht. Hij was geestig en zei dingen recht voor z'n raap. Hij maakte je aan het lachen en je voelde je altijd beter als hij in de buurt was. Maar toen ze naar zijn zoon keek, bedacht ze dat het raar kon lopen met gevoelens. Je kon helemaal verzot zijn op iemand, en dan een hekel aan hem krijgen omdat hij je voor gek had gezet. Of, zoals bij Sammy het geval was, ze begon hem te mogen, terwijl ze tot dan toe slechts verachting voor hem had gevoeld. Hoe wist je nu waar je aan toe was, als dat je zomaar kon overkomen? Maar toen ze de trap af liepen, hielden ze elkaars hand nog vast. Toen het tot ze doordrong hoe de familie op deze kennelijke band zou reageren, lieten ze elkaar snel los. Maar hun wederzijdse begrip was nu dusdanig dat ze er openlijk om konden lachen.